

Č. 12.183.

Zdravotnictví. — Řízení správní (Slovensko):

* Okresní úřad je kompetentní rozhodovati o přeložení lékárny na Slov. a Podk. Ruši ve všech případech, kdy nejde o přeložení lékárny z jedné obce do druhé (§§ 7, 8 a 9 nař. býv. uh. ministerstva vnitra ze dne 4. června 1883 č. 22.370, R. T. č. 88 z r. 1883).

(Nález ze dne 3. prosince 1935 č. 19.941/35.)

V ě c: Josef H. v B. (adv. Dr. Vilém Tobiš z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě (za zúč. Eugenii W. v B. adv. JUDr. Arnošt Steiner z Prahy) o přeložení lékárny.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zemského úřadu v Bratislavě ze 14. června 1933 zamítnuto bylo odvolání st-le, majitele veřejné lékárny v B., proti výměru okresního úřadu v Báňské Šťávnici z 11. ledna 1933, jímž podle § 8 nař. min. vnitra č. 22.370/1883 bylo povoleno Eugenii W., vdově po lékárníku Mg.Ph. Vojtěchu W., přeložení její lékárny v B. z č. 63/I do domu č. 9/I v ulici Š.-ově; k námitce dnešního st-le, že okresní úřad v Báňské Šťávnici, který rozhodoval v I. stolici, nebyl příslušný k povolení přeložení lékárny, poznamenal žal. úřad, že námitka tato je bezdůvodná, poněvadž podle § 9 statutu o lékárnách č. 22.370/1883 do kompetence zemského úřadu spadá jen povolení k přeložení veřejné lékárny z jedné obce do druhé.

Uvažuje o stížnosti musil nss především zabývat se námitkou, že okresní úřad nebyl příslušný, aby v I. stol. rozhodoval o žádosti zúč. strany za přeložení lékárny, ježto podle náhledu zastávaného ve stížnosti měl o ní v I. stol. rozhodovati zemský úřad. Neboť kdyby pravdu měla stížnost, pak by rozhodnutí zemského úřadu nebylo rozhodnutím konečným, za jaké se vydává, nýbrž podléhalo by vzhledem k ustanovení čl. 8 org. zák. č. 125/1927 Sb. dalšímu oprávněmu prostředku (usnesení adm. plena z 22. května 1933 č. 400/33, Boh. A CCCCXLVIII/1933) a v důsledku toho nemohlo by vzhledem k ustanovení § 5 zák. o ss býti tímto soudem věcně přezkoumáváno.

Podle zák. čl. XIV:1876 povoluje zřízení nových lékáren ministr vnitra, resp. po státním převratu ministerstvo veř. zdravotnictví, jehož působnost byla vlád. nař. č. 187/1929 Sb. přenesena na zemské úřady. O tom, kdo povoluje přeložení lékárny na jiné místo, neobsahuje cit. zák. čl. výslovného ustanovení (§ 131 jedná o přenesení oprávnění lékárenského na jinou osobu, nikoliv o místním přeložení lékárny), avšak v § 137 obsaženo je zmocnění, aby bližší předpisy o zřízení, přeložení, úpravě, zařízení a revisi lékáren byly vydány cestou nařizovací. Za tím účelem vydáno bylo min. nař. ze 4. června 1883 č. 22.370, R. T. č. 88 (statut o lékárnách). Předpis tento jedná v § 7 o stanovení místa nově zřízené lékárny a v §§ 8 a 9 o přemístění lékárny. Přemístění lékárny z jedné obce do druhé vyhrazuje předpis ten ministerstvu vnitra, kterážto působnost po státním převratu přešla na ministerstvo veř. zdra-

votnictví, s něhož vlád. nařízením č. 187/1929 Sb. přesunuta byla na zemské úřady.

Pokud jde o přeložení lékárny uvnitř téže obce, neobsahuje statut o lékárnách stejně přesného kompetenčního předpisu. V § 8 odst. 1 cit. nař. se praví, že tam, kde je na jednom místě více lékáren, nemůže býti lékárna ze svého tržebního obvodu svémocně jinam přemístěna bez pravoplatného vrchnostenského povolení, k čemuž v odst. 2. se dodává, že v tom případě má býti také podle výše uvedeného postupováno. Poněvadž předpis tento neobsahuje bližšího kompetenčního ustanovení, jest kompetenci v tomto případě vyšetřiti »podle výše uvedeného«, t. j. podle toho, jak v předchozím ustanovení § 7 určuje tento předpis kompetenci úřadů ke stanovení místa lékárny. Podle tohoto paragrafu ustálení místa nové lékárny, když o tom současně s povolením lékárny zvláštní dispoice se nestaly, tvoří zdravotnické opatření, při čemž postupují orgány označené v §§ 154 a 157 se zvláštním zřetelem na tržební obvod nově zřízené lékárny, označený v žádosti o povolení podané. Podle toho jsou orgány označené v §§ 154 a 157 zák. čl. XIV:1876 oprávněny také povolit přeložení lékárny uvnitř téže obce, a to i tehdy, když jde o přeložení lékárny mimo rámec dosavadního jejího tržebního obvodu. Úřadem, který toto opatření má učiniti v I. stolici, je podle § 154 zák. čl. XIV:1876 nyní okresní úřad. Byl tedy okresní úřad kompetentní, ježto nešlo o výjimku stanovenou v § 9 cit. nař., povolit zúč. straně žádané přeložení lékárny a stížnost tvrdící opak je bezdůvodná.

Ale ani ve věci samé nemohl nss uznati stížnost důvodnou. Podle konstantní judikatury nss-u mohou majitelé sousedních lékáren brániti se zřízení nové lékárny nebo přeložení lékárny staré jen potud, pokud by zřízením lékárny nové nebo přeložením lékárny staré byla ohrožena existence jejich vlastní lékárny.

St-I, opíraje se o předpis § 17 cit. min. nař., namítá především, že žádost zúč. strany, jejíž vyřízení je nař. rozhodnutí, měla a limine býti odmítnuta, poněvadž neuplynul ještě jeden rok od té doby, co podobná její žádost byla zamítnuta rozhodnutím zemského úřadu z 16. července 1932.

Výtka ta je bezdůvodná. St-I mohl by se dovolávati § 17 cit. nař. jen tehdy, kdyby uvedeným rozhodnutím zemského úřadu z 16. července 1932 bylo bývalo vysloveno, že přemístění lékárny zúčastněné strany je nepřípustné proto, poněvadž by tím byla ohrožena ve své existenci lékárna st-lova. Tento předpoklad není však dán, neboť citovaným výměrem byla žádost zúčastněné strany zamítnuta proto, poněvadž přemístěním do bezprostřední blízkosti lékárny st-lovy ztratila by lékárna zúč. strany své existenční oprávnění a stala by se zbytečnou, ježto v tom případě stačila by potřebě obyvatelstva úplně lékárna jediná.

Z důvodu toho netřeba ani zabývati se dalšími námitkami stížnosti, jimiž tato dovozuje, že stanoviště lékárny nyní zvolené je celkem shodné se stanovištěm, jehož týká se rozhodnutí zemského úřadu v Bratislavě z 16. července 1932, a že poměry od vydání tohoto rozhodnutí se nezměnily, neboť nemá-li, jak svrchu dovedeno, citované rozhodnutí zem-

ského úřadu ten obsah, že přeložením lékárny zúč. strany byla by ohrožena existence lékárny st-le, pak uvedené okolnosti nemají podle § 17 cit. nař. významu.

Výtky, že přeložení lékárny do nově zvoleného stanoviště nevyžaduje ani existenční potřeba lékárny zúč. strany ani veřejný zájem, jsou nepřipustné, neboť, jak již svrchu bylo uvedeno, st-l je legitimován jedině k námitkám týkajícím se ohrožení existenční schopnosti vlastní své lékárny.

Stížnost ovšem i v tom směru se brání a vytýká, že úřad nemůže prorokovati do budoucna, jak po přeložení lékárny poměry se vyvinou, a nebude-li snad přece lékárna st-le přeložením tím ohrožena. Na to sluší odpověděti, že otázka, nastane-li přeložením lékárny zúč. strany ohrožení lékárny st-lovy, je otázkou skutkovou, kterou rozhodující úřad ani jinak řešiti si nemůže než tak, že uvažuje, jaký asi vliv bude v budoucnosti mít přeložení lékárny zúč. strany na prosperitu lékárny st-lovy. Poněvadž stížnost tomuto řešení nějakých vad řízení nevytýká a také nss vad takových neshledal, musil nss úsudek žal. úřadu, k němuž dospěl, řeše si svrchu uvedenou skutkovou otázku, položití též po rozumu § 6 odst. 1 zák. o ss za základ svému vlastnímu rozhodnutí a musil pak následkem toho zamítnouti stížnost pro bezdůvodnost.

Č. 12.184.

Živnostenské právo (Slovensko): I. Prekluse námitek nevznesených při komisionelním řízení konaném o žádosti za schválení závodu na impregnování dřeva. — II. Není věcí živn. úřadů, aby přípustnost živnostenské provozovny zkoumaly i po té stránce, není-li její zřízení v odporu s dispozicemi plánu polohy.

(Nález ze dne 3. prosince 1935 č. 19.942/35.)

Prejudikatura: Boh. A 9253/31, 9425/31.

Věc: Komanditní společnost Julius R. v M. (adv. Dr. Otto Stein z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o živnostensko-právní schválení k rozšíření závodu na impregnování dřeva.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Při komisi, konané o žádosti komanditní společnosti Julius R. v M., aby jí povoleno bylo používatí určitých pozemků při jejím závodě na impregnování dřeva k uskladňování dříví, určeného ke zpracování v tomto závodě, nebo dříví již zpracovaného, prohlásili zástupci města Ž., že proti rozšíření závodu nemají žádných zásadních námitek, že však žádají, aby v sousedství budovy nově postavené nebylo pokud možno uskladňováno velké množství impregnovaných prachů.

Okr. úřad výměrem ze 3. října 1930 udělil žadatelce za určitých podmínek žádané povolení prohlásiv, že podle konaného šetření na místě